

Co je v životě důležité aneb odvaha a luxus jedné hodiny. Staňte se dobrovolníkem!

Jsem dobrovolník. Dává mi to zvláštní pocit důležitosti. Proč? Kvůli jedné hodině týdně. Každý čtvrtek jdu totiž na návštěvu k jedné paní si popovídat. Nikdy nevím, o čem spolu budeme hovořit, zda se setkání vydaří, jestli k němu vůbec dojde. Vím, že nemusí, každá máme svých starostí dost - já malé děti, práci, ona úskalí svých devadesáti let.

Ten pocit důležitosti vychází patrně ze zkušenosti, že když se setkání povede, je to něco jako zázrak. Jste partnerem v rozhovoru člověku, který má bezmála půl století zkušeností navíc. A jakého! Kolikrát (mnohokrát) mi unikají souvislosti, bohužel. Zároveň ale vidím, že i kdybych si pamatovala vše, co jsem se kdy učila (bylo by to krásné), tváří v tvář této kondenzované a zvnitřnělé historii uzavřené do života jednoho člověka se jeví všechna data mrtvá, suchá, mdlá.

Týden co týden tak na sebe беру riziko, že se ztrapním. Ale jako si cením odvahy jiných, cením si jí i u sebe a vytrvávám. Přece jen, moje zkouška odvahy se nedá srovnat s těmi, které lidé museli absolvovat v době komunismu, fašismu či jiném absurdním režimu kolikrát i ještě dnes ve světě.

Ke kýženému pocitu důležitosti stačí tedy relativně málo: odvaha překonat sebe sama. Svůj strach, lenost, zkostratělé myšlení, ctižádost, vlastní představy. Naopak upozadit se, naslouchat, sledovat, být svým nasazením Tady a Teď. Výsledek? Zdánlivě nic důležitého, "jen" se Vám trochu posune svět – rozšíří a prohloubí.

Přála bych tuto zkušenost každému. Stojí za to. Přála bych si to i kvůli těm druhým - těm, kteří by byli za Vaši přítomnost rádi, vděční, kteří na setkání s Vámi teprve čekají. Když se nad tím totiž zamyslíte, shledáte, že toho důležitého na světě tolik není. A že TOTO je vlastně ono - čas věnovaný člověku! Všichni přece potřebujeme někoho, s kým si můžeme popovídat, každý potřebujeme někoho, něco, na co se můžeme těšit. Potřebujeme dávat i být obdarováni. Možná právě ta jedna hodina Vašeho času, kterou věnujete někomu druhému, bude pro Vás tím nejlepším řešením?

Jsem vděčná, že dobrovolnictví v této podobě našlo svou platformu na půdě litomyšlské Farní charity. Pamatuji si na doby, kdy jsem chodívala např. do Domu respitní péče Jindra sama. Sice přesvědčená o smysluplnosti této práce, uvnitř přitom nejistá (až vyčerpaná), jestli to dělám dobře... Dnes se nebojím. Vím, že v tom nejsem sama. Čas od času se sejdeme a řekneme si, co a jak - co se daří, co se povedlo, nebo nás „tlačí“ a mohlo by se nějak změnit. Víme, že i o nás se ví, i o nás je pečováno.

Ať se na to tedy dívám z kterékoli strany, vidím, že dobrovolnictví je dobré. To je ostatně dobrá zpráva i pro Vás - až se rozhodnete, až uděláte ten krok směrem k druhému, budete prostě VĚDĚT, že jste se rozhodli správně. Budu se těšit, že si o tom brzy spolu popovídáme!

Marcela Boščíková, dobrovolník programu GABRIEL Farní charity Litomyšl.